

Před časem jsme se s Rumíčkem courali nočním sídlákem a došli jsme až na místní "korzo" . Což jsou dva docela dobře předělaný dlouhý paneláky, kde jsou podloubí a pod nima krámky. Od švadlenky, přes tabák, cukrárnu, vinotéku, kadeřníka, fuseklárnu až po sekáč. A právě u toho sekáče se Rumíček zaseknul. Protože výloha byla plná, celičká plná plyšáků. A on tam chudera stál, jak malej chudej Bobeš před cukrárnou a moc, a moc aspoň jednoho potřeboval. Byl naprosto roztomilej a bylo mi ho líto. Páč tohle je asi jediná věc, kdy na Talimůru doplácí. Byl zvyklý, stejně jako všichni ostatní naši psi, mít hračkárnu k dispozici a moct si tam dojít, vytáhnout hračku a hrát si. V jeho případě právě klidně i sám. Vzal si třeba plyšáka, lehnul si na záda, dal si ho do předních tlapiček a muchoval se s ním. Jenže - Tali nejen že hračky ničí, to by bylo to poslední, ale ona je bohužel i konzumuje. Nemůžu nechat nic volně ložený tak, jak jsme byli zvyklí. A taky, když už i Rumíček nějakýho plyšáka má, tak ona jde a sebere mu ho. Pokud u toho nejsem teda. A je jí jedno, že má úplně tu stejnou hračku. Ne, ona chce tu jeho. Když jsem tam já, zakročím a sdělím jí "NENÍ tvoje! Tady máš." Jenže to nejde pořád. Takže to dělám tak, že si zalezeme s Rumíčkem do zadního pokoje, já mu dám plyšouna a hraje si. Ale... už to není ono, to je bez debaty.

Takže tam stál a tiše toužil po plyšákovi. Bůra byste mu dali. Tak jsem ho místo toho bůra politovala, mooooc pomudlala a slíbila mu, že mu odtama nějakýho plyšáka přinesu. A ve středu po práci jsem šla kolem a bylo otevřeno. Takže honem, honem, sliby se maj plnit nejen o Vánocích. Paní prodavačka sama ochotně hledala nejvhodnější hračku a "rozčilovala" se sama nad tím, že všechny ty hračky jsou dneska plněný kuličkama. (Posléze jsem i pochopila proč byla tak chápavá. Pořád mi byla povědomá, a u domu mi došlo proč - potkávám jí, jak se prochází s malou a milou fenkou bišonka. Obě upravené, elegantní, zatímco my jsme za drbany ☹)

A nakonec jsme našly. Měkoučkýho zajíčka v čepičce s šálou. Dokonalej plyšák. To bude dáreček!! Rumíček, tak jako všichni psi, miluje dostávat dárečky. Domů jsem teda zajíčka propašovala v utajení, aby ho měl fakt jen a jen pro sebe. A večer jsem ho zavolala dozadu do pokoje. Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa to byl svátek největší!! Vůbec nic nevadilo, že dáreček není zabalenej, hlavně že to byl plyšáááček. Jééjejejeje. Hopíkal po pokoji jak šílenej kozlík. Očička jako talíře a byl v rauši. Vyhazoval si zajíce nad hlavu, lítal s ním sem a tam, hópнул na gauč, odrazil se a zastavil se až o dveře, vlnil se jak bajadéra a pyšně proudil pokojem. Že by mi ho půjčil, na to jsem pro ten moment mohla zapomenout. ☹ . Vždycky jen na chvílililinku jsem se mohla podívat a pak zas odfordil do prostoru, kde s ním metal

kozelce a házel ho do vzduchu.

Když se dostatečně naproudil sem a tam, lehnul si s ním na zem, přetočil se na záda a zajíčka vzal do předních tlapiček. A mudlal si ho nad hlavou. Blaženej, jak Blažena ☺ . Opatrnoučce a něžně ho požvejkával a nakonec přes něj začal dělat žížalky. Když si zajíčka dostatečně užil, dostala jsem konečně možnost se na něj i podívat ☺☺ . Ale jen na chvilinku a opatrně, aby se nerozplynul ☺ . Pochopitelně jsem ho musela náležitě obdivovat. To se musí, to je jasný. Pak mi byl opět odebrán a šli s Rumíčkem proudit prostorem. A takhle si to jel furt do kolečka jakou dobu. Naprosto unešenej a naprosto šťastnej. Jak málo stačí, aby člověk tomu zrzatýmu skřítkovi udělal radost!

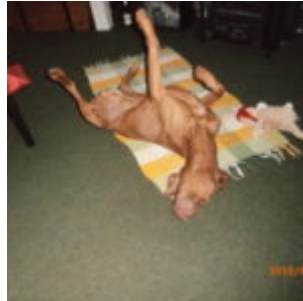
Zajíček bydlí v pokoji ve skříni, uloženej bezpečně z dosahu Fleků, aby Rumíčkoví jeho štěstí do nejdýl vydrželo ☺ .

Zajíček

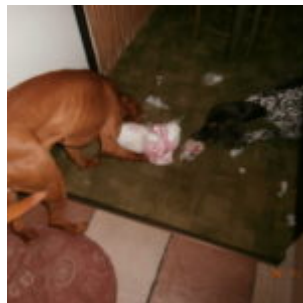
Hele nevim, ešivá ti ho mám půjčit...

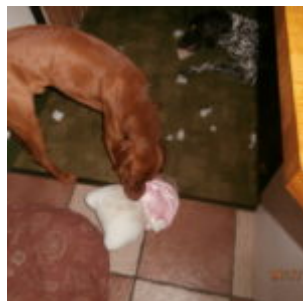
Štajník dělá žížalky

No a takhle to dopadne právě, když si Rumíček domů donese plyšáka z návštěvy a..

....Talimůra se zapojí

.... a plyšák nedožije švestek.